

че Антоній, и негова-та дѣша отива, носена отъ Ангелы-тѣ на вѣчно то блаженство. Это защо е весела моа-та дѣша, приложи сватый.

Беднѣжъ прѣподокный са приготоуи въ девѣтый часъ на молитвѣ и стана да са молн. Въ това врѣмѣ той кѣде прѣнесенъ и са издигна възбогъ. Татѣжъ по въздуха срѣшна диаволи, кои-то мѣ възбранавахъ и не припѣскахъ го да върви на прѣдъ. Ангели-тѣ отъ дрѣгъ странъ мѣ отварахъ пѣть и отговарахъ на ресове тѣ: „Господь Богъ въ пѣди на далече отъ тѣхъ невиннѣ дѣшѣ.“ Я демони-тѣ, разгнѣвени клеветѣхъ, като пригѣждахъ лѣжовны погрѣшкы върхъ него; обаче тѣхны-тѣ лѣжи са неслѣдахъ, и пѣть-тѣ на Антоніа кѣде свободенъ. Послѣ той доде въ себе си и са видѣ пакъ на мѣсто-то си; оттова той закорауи да иде хлѣбъ и цѣлѣ ноцъ стѣ на молитвѣ прѣдъ Бога. Мѣждѣ тѣйзы, като размышляваше множество-то врази на чловѣческыя родъ, и колко е усиленъ пѣть-тѣ, на небесны-тѣ высочины, по едно врѣмѣ мѣ са причю пакъ отгорѣ гласъ, кой-